

Jiřina Fuchsová

C H V Á L Y

T R I N I T A S

T R I N I T A S

Jiřina Fuchsová

C H V Á L Y

Plzeň – Los Angeles – Plzeň
1943 – 1999

T R I N I T A S

© Jiřina Fuchsová, 2003

Layout © Lubomír Šedivý, 2003

© Ing. Pavel Sejkora – Trinitas, Svitavy, 2003

ISBN 80-86036-87-1

JIŘÍ KARGER:
SLAVIC MADONA

Žalm 119

In shadow of your wings

I shout for joy...

DĚKUJI

Děkuji

řeči

žes mi dovolila

by píseň má

se ve Tvé tělo vlila

Děkuji

že jsi srdce smrtnou muku

dopřála velnout

do rodného zvuku

Děkuji

že jsi v chladném cizím moři

česky vzplát dala

po domově hoři

A dík Ti

žes mým pláčem o oblohu

pokorně křísila

bys dala dojít

k Bohu...

4. XI. 1982

AŽ OČI...

Až oči vyjmou ti
až srdce vynechají
až hudbu pohaní
a rytmus poničí
odvrhni písni má
sny jež snad kdy se zdají...
Hlouběji ponoř se
v svůj úděl slavičí...

A znovu pamatuj:
NAVZDORY BÁSNÍK ZPÍVÁ!
Vzdor nelásce a tmě
Vzdor zapomenutí
Vím básni královská
jen torzo z Tebe zbývá...
Však cítíš
nad hlavou!
to křídel vanutí?

4. XI. 1982

Tam v modru oblohy
tam kde se břevna kříží
kde zemi pokrývá
zbitého lidství stín
Tvé torzo zmučené
se Jeho torzu blíží
Královna Andělů
Tě bere na svůj klín!

Co z toho písni má
že lidé odvrhli Tě
exilu hořký plod
plod krve
únavy

Jdi směle na kříž s Ním
poslušné Jeho dítě...

V den třetí
v úsvitu
vejdeš s Ním!
do slávy...

ORATORIUM PRO MLČÍCÍ ZEMI

*„Jen usnout, usnout jako usne had
a najednou se doma probudit, když je jaro...“*

Jaroslav Seifert

I.

Stín tvých bílých stodol svázaných v kytici růženci vlaštovčích hnízd nosím v srdci, ó domove. Prázdné sýpky, dodnes čekající na sklizeň tvých polí zejí v mé duši, a jak jdu světem, tvé mlčení, jež k mému sluchu donáší tulák vítr, mi opětovaně dává krvácet z ran poutí nezhojených.

Ó země má. Tvé mlčení rozráží hladiny nocí jako nůž. Tvé mlčení závažím stesku zpomaluje kroky. Tvé mlčení železným krunýřem spoutává křehké srdce.

II.

Tak jsem se toulával. Nad hlavou slunce. Zatačky vonící deštěm. Ve Lnářích okrový zámek nade vsí ospale mhoural a zvolna silnicí šly jarem od Písku průvody kvetoucích třešní. Červny stříšaly do kapes na hrstě raných chrupek a v srpnu panáků řady zlatými přilbami vzdávaly čest. Těšila srdce ta cesta k Bechyni, předobraz cest, jimiž mi dnes je jítí. Potkával jsem tě, země má, v kostelních věžích, v hejnech hus, v chomáčích prachu zvířeném po cestě koly, netuše, že v srdce paměti do smrti budu vídat hromádky šterku u paty prorostlé trávou, i lehký patník, u něhož jsem se vždy stavěl.

Nebylo proč nabrat si do kapsy sena. Nebylo proč jít hledat palouček s růžemi barvy krve. Ty, země, nad hlavou šumělas ve větvích temných smrků, syrovým chladem mlhou ses valila z dolin, a večer, v chalupách, vítala krajícem chleba.

Dnes, přede mnou skryta, v modravém oparu dálek, po svém si kveteš třešněmi, psárkou, a vyjdu-li z domu, tvým se dívaje směrem, tišíš svůj vítr, dlaní si zakrýváš oči, a dlouze, přeteskně, mlčíš.

III.

Nemlč teskně sedmikrásná dědičko růže stolisté. I dnes, z vlasů tvých plavých lipových haluzí medová rosa kane, a na tvých ústech hnízdí holubice. I dnes, blankytné stužky řek přes šněrovačky lesů vesele vážeš a modravými šátky hor do dalek máváš. I dnes, v podvečer u brodů vysoko vykasáváš suknicí zkropenou prvními červánky a s nocí hlavu k spánku ukládáš do vůní puškvorců, střemch a mát.

Nemlč teskně sedmiboletná dědičko koruny trnové. Jen vzpomeň kolikrát poslední výkřik již již se dral tvými ústy. Však bledá ústa uzamčená křečí jazyka nevydala potupné noci. Jen vzpomeň kolikrát tvých se smrt již již dotýkala víček. Však víčka semknutá schránila světlo dne poslední naději rodu před každou temnou nocí.

Ó nemlč teskně. Ty, jež od věků krásu i hořkost v uzlíky dáváš svým dětem, jimž je kdy opustit otcovský pevný krov, k půdě se přimknout cizí, kamenité, a pro tvé mlčení doléhající zdáli, znovu růst k slunci.

Nemlč teskně. Já vím. Od věků já jdu, ty zůstáváš, z pokolení do pokolení, pokorná, tichá, ranám neuhýbající.

Já vím. Od věků svou volnost den po dni lámeš co bílou hostii, již denně nutno vykupovat pokáním.

Já vím. Od věků mlčení tvé kamenem těžkne, ptákem k nebi vzlétá, v půdu se vsakuje řekami podzemními.

Však kde ty mlčíš, i mně se hlasu nedostává. A zima-li hlíně tvé u pluhu vyvrácených, tisíckrát krutější je zima v srdci mém.

Nemlč mi teskně země má. Neboť já, matko, tvůj od věků do věků po světě bloudící syn, zůstávám s tebou, ať kamkoli obracím kroky.

I dnes, má krev v tvých horách na rudné tuhne žíly, z podhoubí vzlíná do korun nejvyšších stromů a vodou jasnou valí se přes tvé splavy. I dnes, kamkoli obrátím kroky, na patře chutnám tvou krásu přehořkou, jež se mi nastokrát do krve probolela žihadlem včelím.

I dnes, jak od věků, já a ty jdeme spojeni svazkem, jenž pevnějším stává se dálkou: ty ve mně, v tobě, já, ty, do posledního dechu, matka a syn.

IV.

Nemlč mi teskně země má.

Přede mnou ještě cesta se odvíjí již konce nedohlédám
a Bůh jen ví, kdy uzavře se kruh a já se vrátím.

Ó nemlč teskně.

Raději dál piš své básně ptačími křídly na večerní oblohu.

Raději zdus vínem noci v hrdle každý vzlyk a v oku každou slzu.

Raději zvoň všemi zvony jako na poplach, ať ve dne v noci
slyším jejich hlas a jdu správným směrem.

Lidskému srdci víc nežli denního chleba lásky je třeba

Domove

lásko

do konce se mnou zůstaň...

ANNUNCIATION

Zdrávas Maria
Milostiplná

Bylo ti
Paní
necelých patnáct
V dálce paměti
bělavé plátno stanu
Sářin smích rolničkový

Hle
počneš v životě
a porodíš syna
a nazveš jméno jeho Ježíš

Necelých patnáct
A Josef
Co Josef

A bude kralovati v domě Jakobově na věky

Dvě tmavé oči
před hostem sklopené
Kterak se to stane
když muže nepoznávám?

Moc nejvyššího zastíní tě
Co se z tebe narodí
slouti bude Syn Boží
Nemožná není u Boha nižádná věc

Josef
Co Josef

Světlo
lijící se okénkem na podlahu
do očí vzlíná

Okno
a světlo

Nespěchá
nebeský host

Dvě tmavé oči
k podlaze sklopené
A Josef Josef

A pak jsi šeptla

Staň se!

PROSBA K NEPOSKVRNĚNÉ

*u příležitosti posvěcení České kaple v Národní svatyni
ve Washingtoně, D. C. 26. června l. P. 1983.*

Msgr. dr. Ludvíku Němcovi

Ty

Jasná z Hostýna

Velebná z Velehradu

Bolestná v Šaštíně

Ty

z nitranského hradu

Ty

Zlatá písecká

s Dítěte čistým šperkem

Ty

dětsky jímavá

chudá

z Hor pod Kašperkem

Stříbrná v Příbrami

Ty
v Rokycanech Sněžná
Nezlomná v Bechyni
Andělů mocná kněžno
Zázračná ve Lnářích

Ty
z Plzně Krásné slávy

Ty
Tichá s korunou
ve Staré Boleslavi

Ty
jež jak laskavý
ač neviděný stín
bdíš dodnes

Vítězná
nad pražským náměstím

Ty
která odleskem své slunné svatozáře
odpouštíš rány dřív
než padnou do Tvé tváře

Ty
Matko země mé
již utrpení vplétá
krví a slzami do dějů všeho světa

i dnes
buď přítomna
v rubínech krve jejích
Buď v jejím doufání
Buď v jejích beznadějích
buď s ní
ať cokoli jí ještě bude dáno –
Maria
Milosti
z níž prýští
Věčné Ráno...

LOS ANGELES 15. – 16. IX. 1987

„Ty jsi Petr (tj. skála), a na té skále vzdělám církev svou...“

Mat. 16, 18

Náměstek Kristův na zemi

Zná svou povinnost

To nekáži já

Tak velí Kristus

Vaše svoboda

je svoboda v Kristu

Vzkříšení

a koruna z trní

Nebojte se

Neklesejte na duchu

tváří v tvář protivenstvím

On

je cesta

pravda

a život

Ti
kdo věrně následují Krista
naleznou hlubokou radost

Vaše svoboda
je svoboda v Kristu

Kristus je poslušnost
Poslušnost je oběť
Oběť je láska
Láska je radost

Pamatujte
že Jeho láska je vždy větší
než jakákoli vaše oběť –

Zná svou povinnost
náměstek Kristův na zemi

Nezapírá kříž
A láska
jde v jeho stopách

PŘÍMLUVA KE DNI SVATOŘEČENÍ

Dr. Jaroslavu Škarvadovi, Los Angeles, 1989

Princezno tichá
hedvábného hlasu
jež v Praze věků
vzdoruješ bouřím času

jež na pomníku
jenž se nemění
modlitbu klencš nad Čechů hemžení

v den slávy svojí
obrat naše zraky
na Boha

Vzhůru

K Lásce nad oblaky
jež větší
hlubší
nežli každá vina...

Nechť každý syn Tvůj
který zapomíná
na Tváře jas
na pohled
který pláne ke hvězdám láskou k zemi milované
ví:

zvítězí
vždy
z věků do věků

ne hřích
však láska

K Bohu

K člověku...

SLIB PANNY MARIE EXULANTŮM

*V Lisle, USA, 23. května l. P. 1993
Psáno se vzpomínkou na maminku...*

Ach, rychle, rychle,
přerychle čas letí...
Přes třicet let,
přes časů vztek i vzlet,
do Lisle chodíte,
mé věrné české děti...
Dnes, moji drazí,
jsme spolu naposled...
Od máje k máji
spěly vaše kroky
sem, k nohám mým,
pod roucha mého lem,
za bratry prosit,
za nepřátele, soky,
a k Bohu modlit se
za ujařmenou zem...

Vyšli jste z Egypta...
Vím, těžké byly kříže
jež cestou pouštní
provázely vás...
Však pouto sladké,
které mne s vámi víže,
sítilo víru,
že jednou přijde čas
kdy svobodně
se budu moci vrátit
do vzpurných Čech,
já, matka, k dětem svým...
Dali jste slib...
Dnes čas je
slib ten splatit.
Já – z Vaší vůle –
ten slib dodržím...

Já bez poskvrny
já, matka Jezulátka,
já matka Boží
pod křížem bolestná,
já, kdo vás sílí,
když vaše noha vratká,
já, která nezapře

nikoho, kdo mne zná,
já, jež nad vámi bdím
ve Staré Boleslavi,
jež k lásce bliženské
nabádám z Hostýna,
já, srdce Moravy,
já, z Plzně Krásné Slávy,
já, dodnes znějící
na dlažbě u Týna,
ne pro váš hřích:
pro vaše srdce čisté,
pro lásku Boží
jež rozdává se všem,
do věků dále,
se vzkříšeným Kristem,
zas budu žehnat
vaši rodnou zem...

Pro vaše prosby
se stráně od Strahova
znovu své ruce
vzepnu nad městem,
a pro tu lásku,

jež v paměti mne chová,
dál budu žehnat
jeho dětem všem...

Ožívá zase
vaše, moje Praha...
Zas zlatě nad ní
září její chrám...
Já, Sluncem oděná,
jež drtím hlavu hada,
pozvednu její slávu
ke hvězdám...

VÁNOCE AMERICKÝCH ČECHŮ

Tady i doma
ticho třeskuté.
Jak by mráz provždy
spoutal všechno živé...
Jen věčné hvězdy
světlem okuté,
dál planou s výše
do noci jasnozřivé...

Jak krutý čas...
Byť věřit odmítáme,
že doma se k nám více neznají,
neláska jejich
nám radost v slzy láme...
v tu modrou
Noc
co vzlykne
šalmají...

ČESKÁ VÁNOČNÍ

Co se to stalo,
český lve?
Pro právo
zdvihals tlapy...
Zdviháš je dál...
Však bez PRÁVA
zbyly dnes
jen ty drápy...

Co se to stalo,
český lve,
lve rodný
s hřívou sněžnou?
Z tlap mocných
právo vzali Ti...
Z očí Tvých...
VÍRU něžnou...

A v srdci
kde kdys nosívals
poklad
nade vše cenný...
dnes chybí
LÁSKA...
A spolu s ní
i ten kříž
dvouramenný...

3. XII. 1994

MODLITBA

Tvé gesto
k nebesům
se vzpíná jako vlna

Ó Matko bolestná
Ó Matko láskyplná

neoslyš modlitbu
jež k Tobě vzhůru letí:

Prosíme
zas se skloň
ochraň své české děti

před silou potopy
jež nad Evropou čeká

Ó skloň se
v lásce
k nám
A nic
nás nepoleká

S Ludmilou
s Anežkou
se svatým Václavem
přibližuj k lásce své
i celou
českou
zem...

Březen 1996

JEN SI MNE KŘIŽUJTE

Jen si mne křižujte
Jak Petra
Hlavou dolů
Nevadí
I má řeč je křižována
Vždy byla
Vždy bude
A až vše přejde
Až všechno přebolí
pro vaše křižování
Ona i já
Dlaň v dlani
Hledy v hled
Rozkrvaveně však o to nad výsost jásavěji
vejdeme slavně
až do samotného
Království nebeského...

EXEGI MONUMENTUM

Tkvím v žití jako strom
jenž sluncem obetkán
Odkvetl dobře sad
a zraje do ovoce
Já brázdou slunce jdu
a nebojím se ran
Má láska k životu
hoří v mé každé sloce

A stopy lásky té
kterou mi kdy kdo dal
co zlatá semena se při mé cestě třpytí
Čas bráti od druhých
odešel navždy v dál
Dnes sad můj
zlatem svým
do dalek jiným svítí

Až jednou
Všemocný
tiše se skloníš ke mně
a šeptneš že je čas
korunu odložit
já vejdu do Světla
jak z temnot v jitro země
A v jasu vesmírném
navěky
 budu znít...

I A M

(Rodičům, v Los Angeles, 1. máje l. P. 1998, připsáno...)

I am the first glimmer of dawn bouncing
of the St. Bartholomew's steeple on May morning...

I am the cold sweep of western wind singing over the Radyně
ruins in freezing February dusk...

I am the cry of a seagull shattering on the moorings of Char-
les' Bridge at 7:30 a.m. in summer...

I am the handful of sixpointed stars deep in the masonry
of the place which has witnessed the mutilated body of a saint
being thrown into the River...

I am the blood of 27 patriots still seeping among the cobbles-
tones of the Old Town Square...

I am the head of the horse looking straight into the firestorm
under the first Czech king dressed in a mail shirt, helmet,
carrying a spear directly into the future...

I am the dark eyes of Franz Kafka still staring into the gaping jaws of inhumanity and Asking ever so gently Why?...

I am the sounds of MÁ VLAST fluttering incessantly over the waters next to the National Theater...

I am a clanking tram No. 22 and fragrance of morning coffee at McDonald's in Mostecká ulice...

I am the accepting smile of the God-Child enshrined forever u Panny Marie Vítězné promising “Zdaří se dílo, pro které jsi byl poslán...”

I am the ancient dust clinging to books within the walls of Strahov monastery...

I am the red roses on the floor of Loretto shrine built here for ever greater glory of God Alleluia...

I am the homeless humanity finding a resting place for their heads under Prague's beautiful bridges...

I am those who do not know how they will pay for power water and potatoes during the next month...

I am the lonely the abandoned the forgotten I am Czech Princess Agnes ministering to the dying and afflicted in the thousand-year-old hospital Na Františku...

I am the darkness of war the wail of an unborn child the embroidered and gold-aflame Book of Hours...

I am the eight marble eyes of four Evangelists in St. Nicholas' Church with emerald head...

I am hospoda U Sojků and a glass of ice-cold Pilsner Urquell...

I am hospoda U dvou slunců with spirit of Jan Neruda appearing in the sunlight as it throws its diamonds into my glass of Krušovické...

I am flowering chestnut trees on the banks of silver Vltava...

I am a meadow full of dandelion gold and I am gold in NATO generals' epaulets...

I am the harmonica playing Czech marching songs U Švejků...

I am the hand of St. George raised high ready to strike at the dragon's head...

I am the dust next to Charles the IVth's coffin in the crypt of St. Vitus...

I am the headdress of green precious stones and gold from the New World guarding the most precious skull of St. Wenceslaus in the cathedral above the City...

I am the first American tank that made it to Plzeň on May 6th, 1945...

I am the 4-wheel drive Fordson that carried me throughout Šumava mountains to and fro between 1945 and 1953...

I am the night shift guarding the computers that control the flow of all golden Pilsner Urquell that is ever consumed anywhere in the world...

I am the red-hot metal in ŠKODA works before they pour it out and work it into a sleek and precise shape to serve first the machinery and then the people who use it...

I am the waters of four rivers that come together in Plzeň and then flow jointly toward Karlštejn castle...

I am the day and the night over that land...

I am both its suffering and its neverending glory...

I am both its bloody past and the innocent dawn of its coming,
and God will-see-to-it! better!! future...

I am the first and the last of its men women and children ...

I AM MY COUNTRY...

In life, in joy, in subjugation, in exile, in her, thousands of miles away from her, I AM MY COUNTRY...

For eternity...

And not even death

will ever do us part...

A M E N...

**MINE EYES HAVE SEEN THE GLORY
(HYMNA REPUBLIKY)**

Julia Ward Howe (1819 – 1910)

1. Vzplál záře jas před okem mým, vstříc přichází mu Pán;
Jeho ruka drtí hrozny hněvu, mýtí zpusťlý lán;
Meč Jeho lásky kruší zlo, byl pro výstrahu dán;
Pravda Páně vládne dál.

Refrén:

Glory! Glory! Aleluja! Glory! Glory! Aleluja!
Glory! Glory! Aleluja! Pravda Páně vládne dál.

2. Já zřel jak Jeho Duchem plály ohně na horách;
i tábor, v němž Mu oltář kladli v mokřinách a tmách;
Mým očím Jeho Slovo září v jasu i v mlhách;
Světlo Páně vládne dál.

Refrén

3. Své věrné v ústup nikdy nezve Jeho polnice;
Skutky lidských srdcí váží Jeho soudná stolice;
Ó rychle, duše, vstříc Mu spěj, k Němu leťte. střevice!
Náš Bůh jde slavně dál.

Refrén

4. Za mořem se Kristus zrodil, v úbělu lilií;
Laskavý žár Srdce Jeho tebe i mne ovíjí;
Volnost mou i tvou On splatil svého těla hostií;
Jeho Pravda vládne dál.

Refrén

5. On přichází jak příboj rána vlnou v pomoří;
On moudrostí je mocným, borcům slávou zahoří;
Před Ním se skloní svět, a všechno zlé On pokoří.
Náš Bůh jde slavně dál.

Refrén

Czech Translation © Jiřina Fuchsová, 1983
(Z připravované knihy Jiřina Fuchsová – PŘEKLADY)

AMAZING GRACE

Sloky 1 – 4: John Newton, 1725 – 1807

Sloka 5: Připisována Johnu Reesovi (1859)

Ó MILOSTI!

Ó MILOSTI! JAK SLADKÝ HLAS
JENŽ ZBAVUJE MNE POUT!
JÁ SLEPÝ BYL, TYS PŘIŠLA ZAS
DÁT OČÍM PROCITNOUT!

Ó MILOSTI, JEŽ VZBOUZÍŠ STRACH
A STRACH PRYČ ZAHÁNÍŠ,
TYS PŘIŠLA, KDYŽ JSEM UVĚŘIL,
A JDEŠ MI STÁLE BLÍŽ!

PÁN KRÁLOVSTVÍ MI PŘISLÍBIL,
NADĚJI, SLOVO DAL.
ON MŮJ JE ŠTÍT, MÁ OBRANA,
DOKUD JDE ŽIVOT DÁL.

NEBEZPEČÍ, STRÁZEŇ ČI PAST
MNE Z CESTY NESVEDE.
MILOST, JEŽ VŠÍM MNE PROVEDLA,
DOMŮ MNE DOVEDE.

AŽ TĚLO, SRDCE DOSLOUŽÍ
A ŽIVOT USTANE.
NEBESKÁ RADOST, MILOST, MÍR
PRO VĚKY NASTANE.

AŽ PŘEJDE DESET TISÍC LET
ZPĚT V SLUNCE PRALÁTKU,
DÁL BUDOU VĚKY CHVÁLY PĚT,
JAK BYLO V POČÁTKU...

*Czech Translation © Jiřina Fuchsová, 1988
(Z připravované knihy Jiřina Fuchsová – PŘEKLADY)*

Tento český překlad amerického evergreenu byl v prosinci roku 1998 autorkou věnován českým hudebníkům – Milanovi Benediktu Karpíškovi a Jaroslavu Kopejtkovi, a jejich prostřednictvím všem dobrým občanům České republiky s přáním, aby se i jim v těžkých životních situacích stal stejnou posilou, jakou byl a dodnes je autorce českého textu... ***a.m.d.g.***

„Jen vůle Boží dbát

je povinností Múzy...“

A. S. Puškin

JIŘINA FUCHSOVÁ, básnířka a překladatelka

Narozená 2. 10. 1943 v Plzni.

Maturovala v Plzni. Roku 1963 odešla do exilu. Studovala filozofii na Hunter College v New Yorku, graduovala z UCLA (Los Angeles) v roce 1970 (B.A. v oboru slovanských jazyků a literatur). Od roku 1973 propaguje československou/českou kulturu v USA. V roce 1973 spoluzaložila Klub československé kultury v Los Angeles (1973–1999). V letech 1992–2002 přednášela český jazyk, literaturu a českou historii na Loyola Marymount University v Los Angeles.

Za svou poezii obdržela Jiřina Fuchsová tři literární ceny a je členkou mnoha domácích i zahraničních československých a českých spolků, klubů a profesních organizací, např. Obce spisovatelů – Plzeňský kraj, PEN – USA West, SVU a dalších.

Od roku 1987 pracuje dobrovolně jako kurátorka společenských, kulturních a spolkových archiválií vytvořených několika vlnami zahraničních Čechů a Slováků od roku 1939 do roku 1989. Toto úsilí je spojeno se snahami zřídit v Plzni Památník zahraničních Čechů, který by v archiváliích podchycený přínos zahraniční větve národa uchoval pro budoucí generace.

Bibliografie

Knihy poezie

- Americký baedeker (česky/anglicky, Los Angeles 1975)*
Řeka jménem Acheron (Los Angeles 1977)
Měsíce (Los Angeles 1977)
Na stéblo trávy (Poezie mimo domov, Mnichov 1978)
Ymaka (Los Angeles 1978)
Píseň o řece (Los Angeles 1978)
Druzi (Los Angeles 1979)
Slunnoznak (Los Angeles 1980)
Ymaka (Západočeské nakladatelství, Československo 1991)
Cestovní pas (soukromý tisk, Los Angeles 1996)
Chvály (Plzeň – Los Angeles 1943–1999)
Epigramy (Plzeň – Los Angeles 2002)

Jiné publikace

- Alyeský deník (cestopis, Los Angeles 1980)*
Jiří Karger – A Retrospective
(Umělecká monografie, Los Angeles 1988)
Svatá Anežka Česká
(Klub československé kultury, Los Angeles 1989)
Čtyřiatřicet hodin (dokument o návštěvě Václava Havla
v Los Angeles, Los Angeles 1992)
Nejasná zpráva o stavu republiky (psáno pro Československé
noviny v New Yorku, editor Jan Krondl, New York 1997)

OBSAH

Žalm 119	5
Děkuji (1982)	6
Až oči... (1984)	7
Oratorium pro mlčící zemi (1976)	9
Annunciation	14
Prosba k Neposkvrněné (1983)	17
Los Angeles 15. – 16. IX. 1987	20
Přímluva ke dni svatořečení (1989)	22
Slib Panny Marie exulantům (1993)	24
Vánoce amerických Čechů (1994)	28
Česká vánoční (1994)	29
Modlitba (1996)	31
Jen si mne křížujte	33
Exegi monumentum	34
I am (1998)	36
Hymna republiky (1983)	41
Amazing Grace (1988)	43
Jiřina Fuchsová, básnířka a překladatelka	45

KŘEŠŤANSKÁ AKADEMIE / ŘÍM

EDICE VIGILIE SVAZEK Č. 116

Jiřina Fuchsová

C H V Á L Y

Vydal Ing. Pavel Sejkora – Trinitas, Havlíčkova 14, 568 02 Svitavy

ve spolupráci s Křesťanskou akademií / Řím

(Accademia Cristiana, via Concordia 1, 00183 Roma, Italia)

roku 2003 jako 116. svazek edice Vigilie

Odpovědná redaktorka Miloslava Kulhavá

Obálka a grafická úprava Lubomír Šedivý

Sazba Michal Sejkora – Gramis, Svitavy

Vytiskl Petr Dvořák – AP tiskárna, Osík u Litomyšle

I. vydání

ISBN 80-86036-87-1

Křesťanská akademie / Řím

V názvu ACADEMIA CHRISTIANA / ROMA se skrývá úžasný paradox. Takový polární protiklad. Naši akademii jsme nechápali jako odtažitý pohled na konkrétní dějiny světa a lidskou existenci. V skromné a pokorné akademii jsme chtěli navazovat na řeckou kulturní tradici, na Sokrata, Platóna a Aristotela. Řecká kultura prožívala ve svých nejhlubších vrstvách adventní hledání Krista. Atény toužily po Jeruzalémě. V setkávání těchto dvou pólů naší evropské kultury jsme i my čeští exulanti nalézali svou identitu a vytvářeli svůj životní styl. A Řím/Roma byl pro nás horizontálním rubem nosné vertikály: AMOR. Vepsali jsme do názvu našeho exilového experimentu trojpólovost: Atény, Jeruzalém, Řím. Prožívali jsme tak Evropu jako stále trvajícím událost. Věděli jsme, že naše česká Ithaka patřila a vždy bude patřit do Evropy. Nemusí se bát, že svou identitu ztratí. Spíše ji může upevňovat a tvořivě rozvíjet. V naší Křesťanské akademii jsme věřili a dosud věříme, že česká kultura je doma v Aténách, v Jeruzalémě, v Římě. Nepřetržité navracení Evropy i české země k řeckým, křesťanským a římským kořenům je návratem dopředu. Je návratem naděje a svobody.

Za Křesťanskou akademii / Řím

Karel Vrána

Edice Vigilie

Byla to snad náhoda, když jsme před půl stoletím hledali pojmenování pro naši vznikající exilovou literární edici. I v náhodách se tají význam a smysl. V matné návaznosti na domácí českou tradici jsme zvolili pojmenování: VIGILIE (Vigilie – bdění, noční hlídka). Líbilo se nám a líbí dodnes. Vigilie se stala naším tehdy ještě dost neupřesněným programem, ale už neopomenutelnou součástí kulturního stylu římské Křesťanské akademie. Moc nám záleželo na tom, abychom nezaspali očekávanou hodinu, kdy se na obzoru objeví naše česká Ithaka, k níž jsme my odyseoovští plavci nepřestávali upírat své naděje. Naše víra nás neustále probouzela k bdění a tvořivé připravenosti. Chtěli jsme bdít jako pastýři ponocující a pod širým nebem strážící svá stáda na betlémských pastvinách. Bděli a viděli jasnost Boží. Bděli a v údivu slyšeli andělská slova: „Nebojte se! – Sláva Bohu na výsosti a na zemi mír lidem...“ Vigilie navázala na betlémskou událost bdících pastýřů. Rozpoznat v noci tehdejšího dění Boží světlo, vidět znamení času a slyšet hlas čekající české Ithaky. Našli jsme věrné spojence v našich básnících, bdících pastýřích Slova a slov. – Vigilie, naše bdělé přátelství s básníky, nás učila a učí i v dnešních nočních českých krajinách vidět „růst trávu“ na evropských pastvinách. Učí nás slyšet tichý hlas nehynoucí naděje. Stále nás vyzývá všimnout si na často suchopárem ohrožených paloučích i těch drobnějších kvítků, chudobek, sedmikrásek, pampelišek a také jitrocele. Naše Vigilie si jich bděle všimá a raduje se z nich.

*Za Křesťanskou akademii / Řím
Karel Vrána*